

" Σ Ο Χ Ω Ρ Ι Ο Ν "

..... Λ Υ Ρ Α (κουδούνια)

Ο.- Βρισκόμαστε στο σπίτι της Σουμέλας και του Γοργόρ. 'Ο Γοργόρτσ', πού θέλει νά συγχρονιστή στα γεράματα, παρά τή θέληση τής γυναίκας του ένοικιάζει μερικά δωμάτια του σπιτιού του στην κ. Φωφώ, πού τούς ήρθε από την πόλη.

..... ή λύρα σβήνει

Γ.- (γελα̃ ξεκαρδιστικά) - "Ωφ ν'άοιλι έμέν (συνεχίζει τό γέλιο) Παναγία-Παναγία. 'Αέτσ' νά έποια ντ'έθέλεσα. "Έγνα σό σπít'τήν Φωφών και έρραφα τό στόμαν τή Σουμέλας (γελα̃), τή Μέλας, τή Μέλας.

Σ.- (από την κουζίνα) - 'Αναθεμά σε. 'Εγώ μωσες τόν κόσμο λαλίας.

Γ.- 'Αχά τεχά.

Σ.- (πλησιάζει) - Τό γέλος ις ξάν ντό έτον;

Γ.- Πατιχαβάν γέλος πά πολλά είδες άτο; Νιά άστονομία τιδέν λέει μας, νιά ή φορία φορολογά μας.

Φ.- (γελα̃ άπ'έξω) -

Γ.- 'Αιούς; 'Ο κόσμος γελα̃, γελα̃ και χαίρεται.

Φ.- (από μακριά) - Τί εύχάριστη συντροφιά;!

Σ.- Πατεύομε και στέκομε άς σά γέλτα και άς σά γλυιέα τά καλατσία.

Γ.- Σούς. "Έρται και στέν'.

Φ.- (από κοντά) . Καλησπέρα Κύριε Γρηγόρη.

Γ.- Καλησπέρα κυρία Φωφώ.

Φ.- Μας άργήσατε. Ποϋ τήν περάσατε τόσες ώρες;

Γ.- Στο γαηφενεϊτον είμουνα. 'Εχτύπεσα και μίαν βόλταν στα θεϊκά κές.

Σ.- Τό λασίον πολύ τό άγαπά.

Φ.- "Α...κυρία Σουμέλα, όλα χρειάζονται.

Γ.- Νά τήν λές, νά τήν λές, όλίγον νά αλλάζει.

Σ.- "Αισον κυρία Φωφώ. Πάντα μέ λέει νά αλλάζω. Ζελεύ'έσῶς. Πάντα λέει: " 'Η κυρία Φωφώ νά έβλέπε πώς όμιλα̃ τόν άντραν άτσ', τόν άπονεγιάζει άμάν μέ έναν γλυκήν καλατσήν ". Για πέ με έσύ, πώς πρέπει νά έφτάγω;

Γ.- "Αισον και τέρεν τί θα σε λέει.

Φ.- 'Ακούστε κυρία Σουμέλα, οι άνδρες θέλουν πάντα νά τούς φέρεται μέ τρυφερότητα ή γυναίκα, άγαποϋν τήν κολακεία και φυσικά μόνο έτσι τούς καταιτά τήν καρδιά ή γυναίκα .

Εσέβες μέσα;

- Σ.- Χά καλόν. "Αμαν κατ'ἄς λέγω σε. 'Εσύ μέ λές Σουμέλα, αὐτός σιώνει καί θέκει τό Μέλα. Σέ ἔησα ἀπράναν νά τόν λές κύριε Γρηγόρη. Αὐτός ἐξέγειν τήν ψή μου μέ τό Γρηγοράκη καί μέ τό Ράκη, ἔτσι θέλει νά τόν λέγω.
- Φ.- Νά σᾶς πῶ κυρία Σουμέλα, τό ἀντρόγυνο μπορεῖ νά μιλάει ἀναμεταξύ τους ἔτσι, ἀλλά ὁ ξένος πρός τόν ξένο πρέπει ὅπωςδῆποτε....
- Γ.- Νά βάλλ'ἐμπροστά τό κύριε καί τό κυρία. 'Εγώ γι'αὐτό ἐπαραινάλεσα τήν κυρία Φωφῶν νά βάλλ'σέ σπίτ'ντό ἐνοίκιαζεν πρῶτα τήν ἀδελφήν ἀτσ'καί νά ἔρται αὐτέ στά ἰδιανά μας, τσίγγι μέ αὐτέν καλλίτερα θά τά περάζωμε.
- Σ.- Καλόν. 'Εγώ κυρία Φωφῶ θά σκαλώνω καί πάω στό ἰδιόν σου τό πρόγραμμα, ἄμαν νά εἰδοῦμε αὐτόν θά συμφέρ';
- Φ.- 'Ο κύριος Γρηγόρης....
- Γ.- Βέβαια.
- Φ.- 'Οφείλει νά σᾶς φερθῇ....
- Γ.- Μάλιστα.
- Φ.- 'Υποτινά καί νά μή σᾶς χαλνάει τό χατήρι ποτέ.
- Σ.- Πολύ ἔμορφα!... 'Α τώρα παρουσία τ'έσόν λέγ'άτον.
- Γ.- "Ο, τι θέλεις Μέλα νά μέ λές.
- Σ.- "Ακουσε Ράκη, τώρα πού θά κατηβαίντσ'τήν Σάββαν στήν πολιτείαν, νά μή ἀνασπάλτσ'καί δέν φέρεις τριάντα πήχεις σελτέν, ~~εἴκοσι πήχεις ἔσπον καί~~ ~~σιν, καί φέρω τὰ ρεσιάντα~~ καί ἑπτὰ πήχεις πασμάν, θ'ἑφτάγω ἕναν φιστάν ἐγώ ~~ἕνα μέσο ἑσόν, καί φέρης καί ἕνα ἑσόν καί πήχεις, γιὰ νά σέ κάνω ἑσόν~~ ~~ἑσόν~~.
- Γ.- Αὐτά εἶναι;
- Σ.- Στάσου, δέν ἐγγλήτωσα. Θά φέρης καί κρυσταλένια ποτήρια, νά μή ἐντροπιάου-
μες σοί ξέντσ'κές καί.....
- Γ.- Φθάνει.
- Σ.- Τί φθάνει; Πόσα λειφτασέας ἀκόμαν ἔχομε.
- Γ.- Τί λέει αὐτέ κυρία Φωφῶ; 'Εμεῖς ἄλλα λέμε καί αὐτέ ἄλλα κάνει.
- Φ.- Μά κύριε Γρηγόρη αὐτά ὅλα, πού σᾶς εἶπε, εἶναι ἀπαραίτητα.
- Γ.- Αὐτέ ἐπίτηδες θέλ'νά μέ στεναχωρεύη.
- Φ./.- Τοῦ τά εἶπατε ἀπότομα καί ὅλα μαζί.
- Γ.- Αὐτό εἶναι, πού μέ τρώει. Δέν ἔχ τρόπους.
- Φ.- "Αν μοῦ ἐπιτρέπετε νά πῶ τή γνώμη μου.....
- Γ.- Πέ κυρία Φωφῶ.

“Ας λήη.

Φ.- ‘Ανοῦστε κύριε Γρηγόρη. ‘Εσεῖς εἰστε πολύ λογικός καί ὅπωςδήποτε μπο-
ρεῖτε νά ἀντιληφθῆτε, πῶς τριάντα πῆχεις ὕφασμα....

Γ.- Καλά αὐτό θά τό παίρω.

Φ.- Μά τό ξέρω, ἀγαπητέ κύριε Γρηγόρη, πῶς ἔχετε κατανόηση. Τώρα γιά τούς
ἐπτά πῆχεις, χρυσέ μου Γρηγόρη, εἶμαι ἐνατό-τοῖς ἐνατό βεβαία, πῶς δέ
θά χαλάσετε τό χατῆρι τῆς γυναικούλας σας.

Γ.- ‘Εγώ νά χαλάνω τῆς Μέλας τό χατῆρι; Ποτέ. ‘Εγώ λέγω νά τήν παίρω δύο
φιστανλούκια.

Φ.- Μπράβο σας. Εἰστε κύριος, ὅπως πρέπει. Καί τώρα, καλέ μου Γρηγόρη, θά κά-
νετε λόγο γιά τά κρυσταλένια τά ποτήρια; Πῶς τό λένε δέν πάει νά πίνε-
τε νερό μέ κεῖνο τό κύπελλο. ‘Εχετε τόσο ὠραῖο στόμα, τόσο λαμπρά δόν-
τια, ποῦ θά σᾶς ζήλευε κανεῖς κοιτάζοντάς σας, ἄν πίνετε νερό μέ κρυ-
σταλένιο ποτήρι.

Γ.- (τό παίρνει ἐπάνω του καί γελά ἐλαφρά) - Εὐχαριστοῦμε. Βλέπεις ἐσύ,
πῶς μέ δίνεις νά καταλαβαίνω. Καί βέβαια χρειάζονται καί τά κρυσταλέ-
νια τά ποτήρια. Δέν πιστεύω νά εἶν’ καί πολύ ἀκριβά. Λοιπόν Μέλα, ὅσα
εἶπεν ἡ κυρία Φωφώ θά τά παίρω.

Σ.- Κι ἄρ ἐγώ πά ἀτόσα εἶπα. “Αν θά λές, ἐσύ ἐθένης ἀπάν’ καί ἕναν φιστανλού-
πλέον.

Γ.- (Νευριάζει) - “Εσεχ μή μέ λές ἀτόσα εἶπες. ‘Εσύ ἄλλα καί κάπως ἀγνά
τά εἶπες.

Φ.- “Ααα... κύριε Γρηγόρη, μή νευριάζετε καί χάνετε ὅλη τήν ὁμορφιά σας.
‘Η κυρία Σουμέλα τίς ἴδιες παραγγελίες ἔκανε, ἀλλά τά εἶπε κάπως ἀπό-
τομα καί ὅλα μαζί καί σᾶς φάνηκαν πολλά.

Γ.- Αὐτό λέγω καί ἐγώ.

Σ.- “Ααα... ἐνατέλαβα τί θέλει αὐτός; Οὐραδί σύρτσιμον θέλει αὐτός. Κυρία
Φωφώ θά τόν κουλανεύω ἀπό τώρα. Οὐχ Γρηγοράκη, νά σέ λελεύω, μή ἀνασπάλ-
τσ’ καί δέν μέ φέρεις καί δύο μαντήλια. ‘Οριάσον ἔμορφισμένε ἄντρα μ’
χαλάντσ’ τό χατῆρι μ’.

Γ.- ‘Αφορισμένον νά ἔν, ἄν θά τό χαλάνω, ἀγαπεμέντσα γυναίκα μ’, Μέλα.

Φ.- (γελά) Πολύ ὠραῖα.

Γ.- ‘Ωραῖα-ὠραῖα, τήν βλέπω τήν Μέλαν ἄμον μηλέαν καί μυρίζ’ καί τρανταφυλ-
λέαν, νά σέ λελεύω γιά κλώστ’ σ’ ἐμέν μερέαν. (ὅλοι γελοῦν)

Τ Ε Λ Ο Σ